HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

עין משפט
נר מצוה

חימא לימנו חוסר. לר״מ: והתניא. בניחותא: עד שלא נתן לו.
לימרהל שלא עירב קאי: יכול נבטל. לעיל ג מהמורה הוא לחלל שבת
יכול לבטל: במזיד אין יכול נבטל. קסבר ר׳ יהודה מחלל שבת אין
יכול לבטל בלא שכירות: חוסר. להדר שקליה לרשותיה ושוגג נמי
קנסו שוגג למנו מזיד: כמה דברים
לחמורים. ר״מ קאמר לה למילו ר׳
יהודה לגיסנא דמתני׳ קאמר לגא
מהניא מזקה ולגיסנא דבריית
דקאמר ר׳ יהודה עד שלא תחשך
טעמא לאו משום דלגא מהניא מזקה
הוא אלא משום דקסבר הרי הוא
כעובד כוכבים וגבי ישראל שביטל
ליכא למימר לתפי׳ לר׳ יהודה מהניא
מזקה ומה דברים לחמורים דבלי
הכל הוא: והא תנן תנן. לר׳ יהודה
עד שלא יוציא לחלוטי מהני ביטול כל
כמה דלא הדר ביה ומחזקה הוא
דפליג דקסבר לא מהניא: ואיבעית
לימא. מתני׳ דמשמע לדוקי מבטל
בשוגג לחלל בגלגל: גילוי פנים.
חלוף: מומר הוא. בתמיה וכי משום
גילוי פנים חשיב ליה מומר: מומר
בגילוי פנים. בפרהסיא: לר׳ יהודה.
דלר״מ מומר לחלל שבת בפרהסיא
מבטל: בחומרתא דמדושא. בטבעת
שחותמה ממין לחם ולחמרי דמסכת
שבת (דף נב:) היא של חלמוג וחותמה
של מתכת לחלוק לגמרי בה. חומרתא
חותם. מדושא לא לחתרא. ובדקתי בספ׳
שבת ולא נשנית שם לענין שבת אלא
לענין טומאה ואולי לחי חומרתא
דמדושא קשה של נושם לחד ממיני
הבשמים וכי הלי גוונא לחמרי בשבת
(דף סב.) לחין יוצלין בחומרתא
לפילון וחייב עליו חטאת משום
דמשחיו הוא ואין תכשיט לדם:
גוון זה. שמחלל שבת בגלגל:
לימו ישראל מומר. לפשיטין ליה
מומר לכל מילי: ר׳ מאיר ורבנן
בספ׳ בכורות עד כמה (דף ג:):
עד

והא תנן מי שנתן רשות בו׳. הא לפרין לחברייתא טפי מלחמני׳
משום דבברייתא מסיים בה דברי ר״מ:
הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול לבטל. פירש בקונטר לגא״ג
למומר ס הוא לחלל שבת יכול לבטל ר׳ יהודה לומר
במזיד לין יכול לבטל קסבר מומר
לחלל שבת לין יכול לבטל בלא
שכירות ומדתולה טעם בקונטרס
משום מומר לריך לומר דבפרהסיא
קלמר כדלמסיק לדוקא בפרהסיא לר׳
יהודה לין יכול לבטל רשות ולפ״ה
לר״מ מבטל רשות ובסמוך נמי דקלמר
מומר בגילוי פנים לין מבטל רשות
כמלן כך׳ יהודה פירש בקונטר׳ לר״מ
במומר לחלל שבת בפרהסיא מבטל
ותימה דבמתני׳ קתני לדוקי הרי הוא
ככובד כוכבים ולמסיק לגיל ומשמע
ברייש פירקין לריש׳ דמתני׳ ר״מ ור״ל
דולמי כולה מתניתא על ר׳ יהודה ר״מ
קתני לה דלמסיים בה בברייתא
דלברי ר״מ דר״מ סובר דברי רבותיו
דברי מכמיס ולברי ר״ג ולפשר לסבר
כר״ג דלמר לדוקי לין ככובד
כוכבים (ג) ועוד מדפליגי ר״מ ור׳ יהודה לגיסא
דר״ג משמע נמי דכר״ג סביר ליה
ומיהו לא משמע לה דלמר״ג סביר לה
מטעם מומר מדא דלמה ליה למנקט
הולין הוה ליה למימר שחילל שבת
בכל מלאכה שחילל ועוד דמשמע
דמשום דהולין בשבת זו דקתני עד
שלא נתן רשותו הולין ועוד דמשמע
סתם הולין בכל ענין בין בגוגע בין
בפרהסיא כמו מי שנתן רשותו
והולין דסיפא ומפרש ר״י דהכא
לאו מטעם מומר קאמר דמומר לא
שייך בלא בדאם הרגיל לחלל שבתות
ולין זהר בכל אבל הכא לא הרגיל
ולייני בלא שמקריב בעלמא לירע כך
שהולין שהיה לחוק לפי שעה ואם
בשבת שעברה עשה כן לפי שמוד
לא היה מזיק כלום לפי׳ לר׳ יהודה
ללאו מומר הוא כדפירשתי בלא דוקא
בשבת זו דמלחר שהמזיק ברשותו
דנפק בחומרתא דמדושא.
[פירוש טבעת דגרסינן
בגמ׳ בפרק מי שהפך
ר׳ יהודה נשיאה נפק
בחומרתא דמדושא)], אי
איקפד ר׳ אמי. אמר רב
יוסף מאי טעמא איקפד,
והתניא השירים והנזמים
והטבעות הרי הן ככלים
המטלטלים בחצר. וזה
המשומד נפיק בה בשבת
ברשות הרבים, בהדי
דחזייה לר׳ יהודר נשיאה
כסייה להאי חומרתא,
כלומר נתבייש ממנו. אמר
כגון זה שאינו מחלל
שבת בגילוי פנים יכול
לבטל רשות לר׳ יהודה.
אמר רב הונא איזהו
ישראל משומד זה המחלל
שבת בפרהסיא. וא״ל רב
נחמן אי לר׳ מאיר,
אפילו עבר על אחת
מכל המצוות שבתורה
משומד הוי. אי לרבנן

ו) [נקמן עמוד ב],
ב) [נסיס: במשומד, וכן
לקמן משמע], ג) כלוריות דף
ב, ד), נסיס: דמשומד, וכ״ה
בכה״ע, ס) נסיס: דמשומד,
וכן לקמן, ו) [ע״ש להסס
לימא מע״ס שנאי לדוקיס הן
מתירלות מן הפרוסים ולקן
ס״ל כדלסקמן ביומא פרק ג׳
דף יט: דסס לימא בגמרא
זהן], נסיס: מע״ס
שלדוקות הן מתירלות,

הגהות הב״ח

(א) גמ׳ לימא עד שלא יצא
היום: (ב) שם הסות גברא
דנפק בחומרתא: (ג) תוס׳
ד״ה הולין וכו׳ לימו כעי״ג
(ועוד מדפליגי) תפ״מ וכ״ב
ס״ק ומדפליגי: (ד) ד״ה
כיון וכו׳ טבעת של עץ
שחותמה ממין לחר:
(ה) בא״ד וכן משמע
במועד קטן דממדה:
(ו) בא״ד ולא שייך למגזר
גזירת דילמא שליף:

מוסף רש״י

מי שנתן רשותו. לגני
תלר מפני שאסור ולא עירב
ולמלר שביטל הולין מניחו
לחלל, אוסר. על גני תלר
דהלר שקליה לרשותיה
(לעיל סח:).

רבינו חננאל

והתנן מי שנתן רשותו
והוציא בין בשוגג בין
במזיד אוסר דברי ר׳
מאיר. ודחי רב יוסף
תני במתניתא אינו אוסר
דברי ר׳ מאיר. ופירק
אביי פירוק אחר, ואמר
מתניתא בשלא החזיקו
בני המבוי במבוי, לפיכך
אע״ג דביטל רשותו (ו)אם
הוציא אוסר, אבל המבטל
רשותו וקדמו בני המבוי
והחזיקו במבוי אע״פ
שהוציא אחר כך לא
אסר. כדתניא אם עד
שלא נתן רשותו והוציא
בין בשוגג בין במזיד
יכול לבטל רשותו דברי
ר׳ מאיר. ר׳ יהודי
אומר בשוגג (לבטל) יכול
[לבטל], אבל אם הוציא
במזיד לאסור עליהן אין
יכול לבטל. מי שנתן
רשותו והוציא (אחר)
בין שוגג בין מזיד
אוסר דברי ר׳ מאיר. ר׳
יהודה אומר מזיד אוסר
שוגג אינו אוסר. במה
דברים אמורים בשלא
החזיקו בני המבוי במבוי,
אבל אם הוציאו הכלים
שלהם והחזיקו בני המבוי
במבוי, אע״פ שהוציא
הוא בין בשוגג בין במזיד
אין (אוסרין) [אוסר].
אמר מר רבי יהודי
אומרה בלשון אחרת
מהרו ועשו צורכיכם
במבוי עד שלא תחשך
ויאסר עליכם אלמא גוי
הוא. ואין ביטול רשות
מועיל במקום גוי עד
שישכיר. והא אנן תנן
במתני׳ עד שלא יוציא
ויאסור עליכם אלמא לאו

רב נסים גאון

כמאן אי כר׳ מאיר דאמר
משומד לדבר אחד הוי
משומד לכל התורה כולה,
אפילו אחד מכל איסורין
שבתורה נמי. ואי כרבנן
הא אמרי חשוד לדבר
אחד לא נחשד לכל
התורה. הא דר׳ מאיר
משכחת לה בתוספתא
דמאי, דתניא עם הארץ
שקיבל עליו כל דברי
חבירות ונחשד על דבר
אחד, נחשד על כולם
דברי ר׳ מאיר. ואיתה להא
בריישא בגמ׳ דבכורות
בפרק עד כמה ישראל
חייבין להטפל בבכור.
ודברי חכמים עד דהוי
משומד לע״ז. איתנהו נמי
בתוספתא בכורות (פ״ג)
דתניא חשוד על ע״ז
חשוד על כל המצות
שבתורה. ולא למפרע
אלא מיכן ולהבא שנא׳
למן היום אשר צוה ה׳
והלאה.

רבינו חננאל (המשך)

גוי הוא ובביטול סגי ליה,
אלא אם יוציא יאסר.
ופרקינן מאי שלא יוציא
דקתני במתני׳ שלא יוציא
היום, כר׳ יהוד׳ דקתני
עד שלא תחשך. איבעית
אימא לא קשיא הא דקתני
ר׳ יהודה הצדוקי אינו
מבטל אלא הרי הוא
כגוי [ב]מחלל שבתות
בפרהסיא. והאי במשומד
מחלל שבתות בצינעא.
והא דתניא משומד בגלוי
פנים אינו מבטל רשותו
כר׳ יהוד׳. ההוא משומד
דנפק בחומרתא דמדושא.
[פירוש טבעת דגרסינן
בגמ׳ בפרק מי שהפך
ר׳ יהודה נשיאה נפק
בחומרתא דמדושא)],
איקפד ר׳ אמי. אמר רב
יוסף מאי טעמא איקפד,
והתניא השירים והנזמים
והטבעות הרי הן ככלים
המטלטלים בחצר. וזה
המשומד נפיק בה בשבת
ברשות הרבים, בהדי
דחזייה לר׳ יהוד׳ נשיאה
כסייה להאי חומרתא,
כלומר נתבייש ממנו. אמר
כגון זה שאינו מחלל
שבת בגילוי פנים יכול
לבטל רשות לר׳ יהודה.
אמר רב הונא איזהו
ישראל משומד זה המחלל
שבת בפרהסיא. וא״ל רב
נחמן אי לר׳ מאיר,
אפילו עבר על אחת
מכל המצוות שבתורה
משומד הוי. אי לרבנן

ו) סוסלס ע״פ הערוך ערך
ממה. וכ׳ גס בסוס ד״ה כיון
שסכיתו ענין זה בפס ס״ה.

נא א מיי׳ פ״ג מהלכות
עירובין הלכה ו סמג
עשין לרבנן ג טוש״ע או״ח
סי׳ שפת סעיף ג:
ב [מיי׳ פ״י מהל׳ מאכל
ומשקה הל׳ ט טוש״ע י״ד
סי׳ קיט סעי׳ ד]:

אי כר״מ אפי׳ בא׳ מכל איסורין נמי. וה״ג תניא בהדיא בבכורות בפ׳ עד כמה
דנפ׳ זה בורר (סנהדרין דף כז.) גבי פלוגתא לחביי ורבא לחוכל נבלות להכעיס ורבא לחוכל
נבלות להכעיס אמר כר׳ יוסי לחמר חוסן
חימא לימנו חוסר. לר״מ: והתניא. בניחותא: עד שלא נתן לו.
לימרהל שלא עירב קאי: יכול נבטל. לעיל ג מהמורה הוא לחלל שבת
יכול לבטל: במזיד אין יכול נבטל. קסבר ר׳ יהודה מחלל שבת אין
יכול לבטל בלא שכירות: חוסר. להדר שקליה לרשותיה ושוגג נמי
קנסו שוגג למנו מזיד: כמה דברים
לחמורים. ר״מ קאמר לה למילו ר׳
יהודה לגיסנא דמתני׳ קאמר לגא
מהניא מזקה ולגיסנא דבריית
דקאמר ר׳ יהודה עד שלא תחשך
טעמא לאו משום דלגא מהניא מזקה
הוא אלא משום דקסבר הרי הוא
כעובד כוכבים וגבי ישראל שביטל
ליכא למימר לתפי׳ לר׳ יהודה מהניא
מזקה ומה דברים לחמורים דבלי
הכל הוא: והא תנן תנן. לר׳ יהודה
עד שלא יוציא לחלוטי מהני ביטול כל
כמה דלא הדר ביה ומחזקה הוא
דפליג דקסבר לא מהניא: ואיבעית
לימא. מתני׳ דמשמע לדוקי מבטל
בשוגג לחלל בגלגל: גילוי פנים.
חלוף: מומר הוא. בתמיה וכי משום
גילוי פנים חשיב ליה מומר: מומר
בגילוי פנים. בפרהסיא: לר׳ יהודה.
דלר״מ מומר לחלל שבת בפרהסיא
מבטל: בחומרתא דמדושא. בטבעת
שחותמה ממין לחם ולחמרי דמסכת
שבת (דף נב:) היא של חלמוג וחותמה
של מתכת לחלוק לגמרי בה. חומרתא
חותם. מדושא לא לחתרא. ובדקתי בספ׳
שבת ולא נשנית שם לענין שבת אלא
לענין טומאה ואולי לחי חומרתא
דמדושא קשה של נושם לחד ממיני
הבשמים וכי הלי גוונא לחמרי בשבת
(דף סב.) לחין יוצלין בחומרתא
לפילון וחייב עליו חטאת משום
דמשחיו הוא ואין תכשיט לדם:
גוון זה. שמחלל שבת בגלגל:
לימו ישראל מומר. לפשיטין ליה
מומר לכל מילי: ר׳ מאיר ורבנן
בספ׳ בכורות עד כמה (דף ג:):
עד

והא תנן מי שנתן רשות בו׳. הא לפרין לחברייתא טפי מלחמני׳
משום דבברייתא מסיים בה דברי ר״מ:
הוציא בין בשוגג בין במזיד יכול לבטל. פירש בקונטר לגא״ג
למומר ס הוא לחלל שבת יכול לבטל ר׳ יהודה לומר
במזיד לין יכול לבטל קסבר מומר
לחלל שבת לין יכול לבטל בלא
שכירות ומדתולה טעם בקונטרס
משום מומר לריך לומר דבפרהסיא
קלמר כדלמסיק לדוקא בפרהסיא לר׳
יהודה לין יכול לבטל רשות ולפ״ה
לר״מ מבטל רשות ובסמוך נמי דקלמר
מומר בגילוי פנים לין מבטל רשות
כמלן כך׳ יהודה פירש בקונטר׳ לר״מ
במומר לחלל שבת בפרהסיא מבטל
ותימה דבמתני׳ קתני לדוקי הרי הוא
ככובד כוכבים ולמסיק לגיל ומשמע
בריש פירקין לריש׳ דמתני׳ ר״מ ור״ל
דולמי כולה מתניתא על ר׳ יהודה ר״מ
קתני לה דלמסיים בה בברייתא
דלברי ר״מ דר״מ סובר דברי רבותיו
דברי מכמיס ולברי ר״ג ולפשר לסבר
כר״ג דלמר לדוקי לין ככובד
כוכבים (ג) ועוד מדפליגי ר״מ ור׳ יהודה לגיסא
דר״ג משמע נמי דכר״ג סביר ליה
ומיהו לא משמע לה דלמר״ג סביר לה
מטעם מומר מדא דלמה ליה למנקט
הולין הוה ליה למימר שחילל שבת
בכל מלאכה שחילל ועוד דמשמע
דמשום דהולין בשבת זו דקתני עד
שלא נתן רשותו הולין ועוד דמשמע
סתם הולין בכל ענין בין בגוגע בין
בפרהסיא כמו מי שנתן רשותו
והולין דסיפא ומפרש ר״י דהכא
לאו מטעם מומר קאמר דמומר לא
שייך בלא בדאם הרגיל לחלל שבתות
ולין זהר בכל אבל הכא לא הרגיל
ולייני בלא שמקריב בעלמא לירע כך
שהולין שהיה לחוק לפי שעה ואם
בשבת שעברה עשה כן לפי שמוד
לא היה מזיק כלום לפי׳ לר׳ יהודה
ללאו מומר הוא כדפירשתי בלא דוקא
בשבת זו דמלחר שהמזיק ברשותו
דנפק בחומרתא דמדושא.
[פירוש טבעת דגרסינן
בגמ׳ בפרק מי שהפך
ר׳ יהודה נשיאה נפק
בחומרתא דמדושא)], אי
איקפד ר׳ אמי. אמר רב
יוסף מאי טעמא איקפד,
והתניא השירים והנזמים
והטבעות הרי הן ככלים
המטלטלים בחצר. וזה
המשומד נפיק בה בשבת
ברשות הרבים, בהדי
דחזייה לר׳ יהוד׳ נשיאה
כסייה להאי חומרתא,
כלומר נתבייש ממנו. אמר
כגון זה שאינו מחלל
שבת בגילוי פנים יכול
לבטל רשות לר׳ יהודה.
אמר רב הונא איזהו
ישראל משומד זה המחלל
שבת בפרהסיא. וא״ל רב
נחמן אי לר׳ מאיר,
אפילו עבר על אחת
מכל המצוות שבתורה
משומד הוי. אי לרבנן

ו) שליף ומחוי לכך לא הוקרך להביא ראיה אלא על הטלטול אלא חסיב
דזה יכול לדקדק מן מתני׳ דפ׳ במה מצה יולאה (שבת דף סו.). דתנן בטבעת שאין עליה חותם לא תלא ואם יצאה אינה חייבת
חטאת ס״מ דחסיב ראיות לתכשיט ועוד דליסנא דנפק לא משמע בקומלו: